

**ՄԱՆԵ ՀԱՐՈՒԹՅՈՒՆՅԱՆ
ԶԱՐԻՆԵ ԳՐԻԳՈՐՅԱՆ**

**ԵՐԱԶՄ ՆՈՐ Է,
ՍԻՐՏՄ ԴԵՌ ՄԱՆՈՒԿ**

ԵՐԵՎԱՆ

**ԱՐՄԱՆ
2013**

ՀՏԴ 891.981 - 1

ԳՄԴ 84Հ - 5

Հ 422

Գումանկարները՝ Էմմա Պանիելյանի

Երազս նոր է, սիրտս՝ դեռ մանուկ: Բանաստեղծություններ / Ա. Հարությունյան, Զ. Գրիգորյան. - Եր.: Արմավ, 2013 - 64 էջ:

ՀՏԴ 891.981 - 1

ԳՄԴ 84Հ - 5

ISBN 978 - 9939 - 9089 - 6 - 0

© Հարությունյան Մանե, 2013

© Գրիգորյան Զարինե, 2013

© Արմավ, 2013

Ծույսը հավերժում է սպասումով, հավա-
դը՝ ամրանում կարողով... Բաժանման ցա-
վը մաքրագործում է հոգին, և սրբում գարուն
է բացվում...

Թափի, դառնության, հիասթափության
քողը նահանջում է, ու մնում է լրացվոր
ապագայի հավատը։ Այսպես գարուն սրբերի
ամենագարնանային ապրումների հեղեղն է
մեզ հասնում՝ դեռ առանց հունի, դեռ որո-
նումների մեջ։ Այս որոնումները խորք պիտի
գիշեն, բայց և լավ է, որ դրանք կան, մա-
քուր են, բյուրեղյա...

Թող ժամանակները երազող սրբերի պո-
եփիկ ձանապարհները կերպեն, որ ասպետային
ուղիների արահեփները լրացօծվեն արարման
հրաշքով...

**ՀՀ ԿԳՆ Սիսիանի ավագ դպրոցի ուսուցչուհի
Վարդուհի Իվանյան**

Уральский государственный

ԱՆԴՈՒՆԴԻ ԵԶՐԻՆ

Իմ կյանքում լուս խառնաշփոթ,
Սիրո, լուսի, կյանքի կարոտ,
Սրտի բեկման արարչություն՝
Կի՞ րք, հաճություն...
Լոկ սառնություն,
Սիրո հանդեպ տիհաճությու՞ն,
Բախտի հանդեպ մեծ խեղճությու՞ն,
Բախտից ստացած անխեղճությու՞ն,
Թե՞ մեղկություն...
Ստի գերի ազնվություն,
Սրտակեղեք մի պատմություն,
Սերն ատելու կարողություն,
Մոռացումի մեծ ցանկություն,
Թե՞ թուլություն...

ԻՄ ՏԵՐ ԱՍՏԾՈՒՆ

Իմ կյանքը մենության հին բանտերից

Դուրս է փախչում խելակորույս,

Նոր արևն է ազատ այրում,

Իմ կյանքը նոր գույն է ստանում,

Վառ ապագան է ինձ սպասում,

Անմահ սերը սիրտս է հուզում:

Ձերմ ժպիտներ, բարեկամներ ու ընկերներ

Ես կունենամ հաջողություն, հույս, զորություն...

Տե՛ր, ինձ տու՛ր լույս-ճանապարհ,

Հավատում եմ քեզ, իմ Աստվա՛ծ,

Իմ սեր, հավատ ու վեհություն,

Իմ Տեր Աստվա՛ծ, իմ Սրբություն:

ՔՈ ԱՆՈՒՆԸ

Երբ հնչում է քո անունը,
Ինձ թվում է, թե ցնցվում է հողագունդը,
Եվ թվում է, թե մեռնում է երազանքը,
Երազանքը՝ զրկել այն փոքրիկին, որը ունի քո անունը:
Երբ հնչում է քո անունը,
Թվում է, թե ջութակի նուրբ լարերին են հարվածում մե՛ծ
ուժգնությամբ,
Որ դղրդա ողջ դահլիճը, և որ թնդա հիացմոնքից լսարանը:
Երբ հնչում է քո անունը,
Անուններում ողջ տիեզերքի լոկ լսվում է քո՛ անունը,
Ակամայից իմ շուրթերին երգ է դառնում քո՛ անունը,
Այն երգը հիմ, որ թվում է՝ առաջինը Սեծ գուսանն է
արտաքերել իր շուրթերից. ««Չո անունը»»:
Եվ հնչում է քո անունը,
Այն հնչում է բանաստեղծի երգի նման
Եվ հնչում է մեղապարտի վերքի նման,
Ինձ է հասնում քո անունը՝
Արարչական մեծ զորությամբ դատապարտված մեղքի
նման:

ՍԵՐԸ ԼԱՎ ԴԵՐԱՍԱՆ Է

Սի՛ խոսիր, լտի՛ր, լտի՛ր հավիտյան,
Զեռք մի՛ տուր ափիս. այնտեղ մի սիրտ է մեռնել
ցանկանում...

Սի՛ մաքրիր արցունքն իմ, թող հանդարտ հոսի,
Ու՞մ է խաճաղարում:

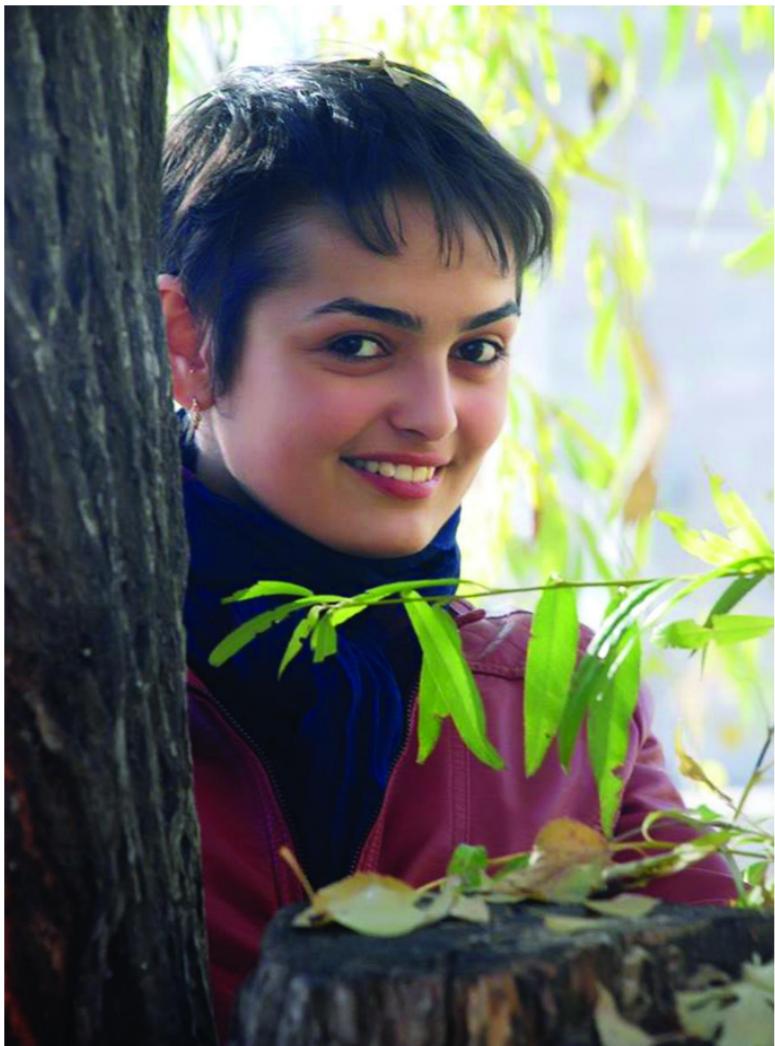
Կրկի՞ն ես խոտում, չասացի՞՝ լոի՛ր,
Այս լրությունն է խաթարվում...
Ու՞մ ես զարմացնում.

Այստեղ մենակ ենք, դատարկ է քեմը,
Հանդիսատեսը վաղուց է գնացել,
Մենք երկուսով ենք, դերդ իզուր է:
Լա՞վ դերասան ես, ապացուցել ես,
Վայր իջիր քեմից՝

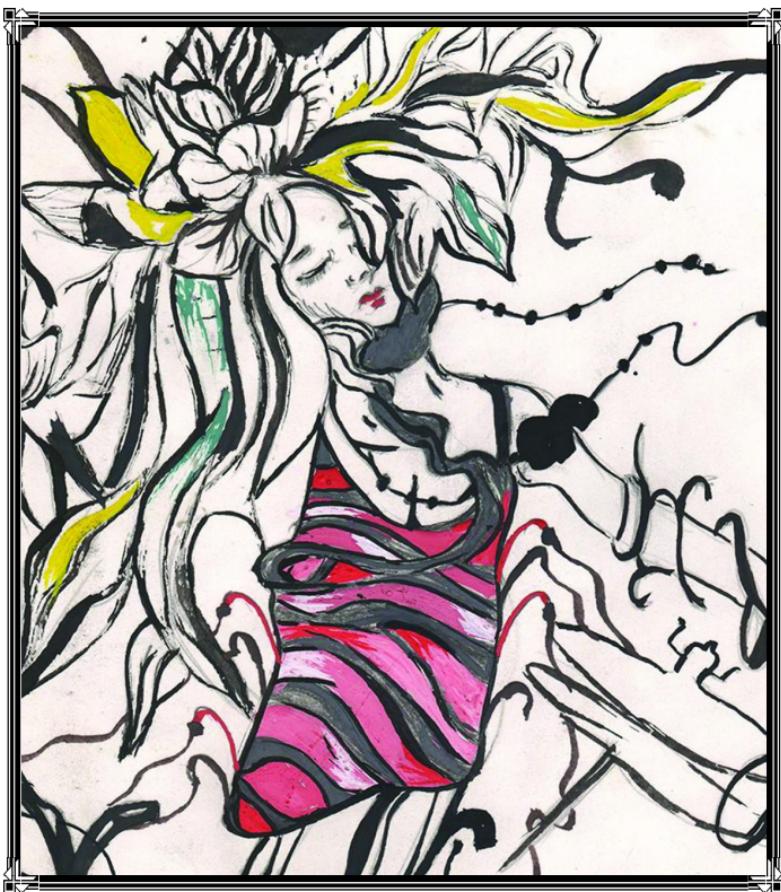
Թատերասեր հանդիսատեսդ արդեն հոգմել է այս էպիզոդից,
Ինձ էլ հոգմեցրիր, հոգնեցի քեզնից,
Չե՞ս հասկացել դեռ, որ ես զզվում եմ դերասաններից,
Ինչքան էլ լինեն գեղեցիկ քեզնից ու վեհ ամենքից:

Չհասկացա ես՝ ինչ ես դու խաղում՝
Պոե՞մ ես պատմում, թե՞ այս հերիաքում քարուն ես
սպանում,

Սակայն ասում եմ՝ վաստ դերասան ես, վայր իջիր քեմից:
Այստեղ մենակ ենք, քեմը դատարկ է,
Հանդիսատեսը վաղուցէ հեռացել՝
Մենք երկուսով ենք կյանքի այս քեմում,
Դե՛, խաղա դերդ, ի՞նչ ես ցանկանում...

Զարգար Օքանուսի

***

Իմ հորինած այս հեքիաթին
Վերջ ես դրել. Ի՞նչ գործ ունես,
Ո՞վ էր խնդրում իմ մտքերի
Հունն ու հոսանքը դու փոխես:

Դո՛, անօրեն ու անիրավ,
Ի՞նչ ես ուզում իմ զոհ-սրտից,
Ել ոչ մի զանձ այնտեղ չկա,
Գո՞դ, տարել ես զարկն էլ սրտիս...

Իմ հեքիաթում դու ապրեցիր
Որպես լուսեղ, ուժեղ երազ,
Իմ հեքիաթին վերջ դրեցիր,
Ի՞նչ գործ ունես, ու՞ն օգնեցիր...

Հիմա լալիս է իմ հոգին,
Գիտեմ՝ դու էլ երջանիկ չես,
Դե, ինչ արած, կյանքի ճանփին
Մի փոքրիկ քար մեզ բաժանեց...

ԱՐԵՎԱԾԱԳԻՑ ԱՌԱՋ

Գիշերն իր ծանր ձեռքը դրեց հոգնած քաղաքի վրա...
Մայթերի փոշին խառնվեց գիշերվա մթին ու անհետացավ,
բայց չկորավ... Սրտիս մութն էլ սուզվեց խավարում, ու
այժմ, երբ խավարն է գրկել մարմինս, և զարկերակիս
համաշափ ընթացքը խախտվում է տխուր մտքերից ծնված
երբեմնի ցնցումներով, հասկանում եմ, որ անզորանում եմ
տարերքիս առաջ... Սուզվում եմ մայրամուտը պատվիրողի
ու արևածագից քշվողի մեջ, լսում մթության ձայնը, որ
շոյում է շնչառությունս...

Փակում եմ աչքերս, գիշեր է. եկել է նա, որ մենակ մնանք
ու լուս համրենք շտապող վայրկյանների ու հապաղող
զարկերակիս կանչերը՝ մեկը շտապեցնող, մյուսը
օգնություն աղերսող... Նա լսում է օգնության աղերսս,
բռնում դաստակս իր նուրբ ու մթին մատներով և հաշվում
զարկերակս, ինչպես ծովը կհաշվեր իր ալերախումների
քանակը... Բացում եմ աչքերս, նա հրաժեշտի հայացքով
համբուրում է կոպերս ու հեռանում դանդաղ, անշտապ,
ինչպես զարկերակս՝ նրա կողմից կառավարվող...

Նա լրում է, ու մնում է միայն ժամացույցին խնդրել արագ
վազեցնել իր պլաքները, որ նա էլ արագ զա... Նա՝ իմ
տարերքը՝ իմ գիշերը...

ԱՅՍՔԱՆ ԺԱՄԱՆԱԿ

Այսքան ժամանակ ես առանց քեզ եմ,
Ինքդ էլ գիտես, որ կիսատ մարդ եմ,
Ինքդ էլ գիտես՝ կիսատ ես թողել մի նուրբ էություն...

Այսքան ժամանակ հոգումս մութ է,
Ինքդ էլ գիտես՝ ամենը սուս էր,
Ինքդ էլ գիտես՝ կիսատ ես թողել մի հրաշք հերիաք...

Այսքան ժամանակ սիրտս մրսել է,
Ինքդ էլ գիտես՝ քեզ կարոտել եմ,
Ինքդ էլ գիտես՝ անթաղ ես թողել մի սուրբ հիշատակ...

Այսքան ժամանակ անձրև է եկել,
Ինքդ էլ գիտես՝ սերս չի մեռել,
Ինքդ էլ գիտես՝ սիրո փոխարեն ցավ ես ինձ տվել...

Այսքան ժամանակ ես արտապել եմ,
Սակայն չգիտես՝ քեզ միշտ սպասել եմ,
Սակայն չգիտես՝ այսքան ժամանակ քո հրեշտակին
փոխարիսել եմ,
Ցավի ապրել եմ...

ԲԱՌԵՐԻՍ ԲԵՌԱ

Ամեն անգամ, երբ զրում եմ հոգուս ցավը եղերական,
Տնրում, ողբում են բառերս իրենց թերից ցավադաժան,
Ամեն անգամ, երբ արցունքս լուր կաթում է թղթի վրա,
Բառիս թեռն է ավելանում, ծանրանում է նրա վրա...

Ներե՛ք, բառե՛ր, ներե՛ք դուք ինձ,
Որ արդեն շատ եմ ձեզ տաճջում,
Այն, ինչ պիտի գոռամ, ողբամ,
Միայն դուք եք ծանր կրում...

Ներե՛ք, բառեր, ներե՛ք դուք ինձ.
Որ իմ սերը խորանում է,
Որ ձեր քեռը ծանրանում է
Ամեն այզին ավելի շա՝ տ...

Ես ի՞նչ անեմ, ասացե՛ք ինձ,
Ինչպես հոգիս ես ողջ պահեմ,
Ինչպես մահս հեռու վանեմ իմ աչքերից:
Եթե ոչ դուք, ես կմարեմ,
Եթե ոչ դուք, կանիետանամ,
Եթե ոչ դուք, քեռը դաժան իմ այտերն են միշտ կրելու...

Բովանդակություն

Մանե Հարությունյան

ԱՆԴՈՒՆԴԻ ԵԶՐԻՆ	7
ԻՄ ՏԵՐ ԱՍՏՈՒՆ	8
ՔՈ ԱՆՈՒՆԸ	9
ՍԵՐԸ ԼԱՎ ԴԵՐԱՍԱՂՆ Է	10
ՍԵՐ	11
ՇՆՈՐՀԱՎՈՐ	13
ՀՈՒՇԵՐ ՈՒ ՄԻ ՄՏՎԵՐ	14
ԱՆՀԵՏԱՑԻՐ, ՍԵՐ ԽՈՐՀՐԴԱՎՈՐ	15
ԼՈՒՐ	16
ԽԱԲԵՈՒԹՅՈՒՆ	17
ԿԱ ԱՊԱԳԱ, ՀԱՎԱՏԱՌ	18
ՀԱՎԱՏ	19
ԻՄ ԼԱՎ ԸՆԿԵՐ	20
ԿՅԱՆՔ	22
ՄԱՀ	23
ԱԶԱՏՈՒԹՅԱՆ ԶԱՎԱԿՆ ԵՄ ԵՍ	24
ԱՆՈՒՆԴ, ԵՐԱԶ...	25
Ատում եմ կոչումս, կյանքս, կեղծիքս	26
Երե ասես՝ սիրում ես ինձ	27

Բովանդակություն

Զարինե Գրիգորյան

- 31 ..... Իմ հորինած այս հեքիաթին
32 ..... ԱՐԵՎԱԾԱԳԻՑ ԱՌԱՋ
33 ..... ԱՅՍՔԱՆ ԺԱՄԱՆԱԿ
34 ..... ԲԱՌԵՐԻՍ ԲԵՌՈՒ
36 ..... ԾԽԱԽՈՏ
37 ..... ԱՉՔԵՐԻԴ ԲՆԱԿԻՉԸ
39 ..... ԳՈՒ ՄԵՂԱՎՈՐ ՉԵՍ
41 ..... ԵՐԱԶԱՆՔ
43 ..... ԵՐԱԶԻՍ ԹԵՎՈՎ ԵԿԱԾ ԲՈՂՈՔ
44 ..... H_2O
45 ..... ԻՄ ԿԱՐՈՏԸ ՉԻ ԴԱՎԱՃԱՆՎՈՒՄ...
46 ..... ԿԵՆԱՅ
48 .... ԿՈՐԱԾ ՆՈՏԱՆԵՐՆ ՈՒ ԶԱՐԴՎԱԾ ԴԱՇՆԱՄՈՒՐԸ
50 ..... Մանեխս կամ իրեշտակիս
52 ..... ՄԻ ՀԻՎԱՆԴՈՒԹՅԱՆ ՊԱՏՄՈՒԹՅՈՒՆ
54 ..... ՄԻ ԿԱԹԻԼ ԱՆՁՐԵՎ
55 ..... ՓՆՏՐՏՈՒՔ
57 ..... ՓՈՇՈՏ
59 ..... ՔԱՄԻՆ
60 ..... ԽԱԿ ՍԵՐ

**ՄԱՆԵ ՀԱՐՈՒԹՅՈՒՆՅԱՆ,
ԶԱՐԻՆԵ ԳՐԻԳՈՐՅԱՆ**

**ԵՐԱԶՄ ՆՈՐ Է, ՍԻՐՏՄ ԴԵՌ ՄԱՆՈՒԿ
(բանաստեղծություններ)**

*Ձևավորումը՝ Արմինե Քոչարյանի
Նկարազարդումները՝ Էմմա Դանիելյանի*

*Չափսը՝ 70x100 1/32:
Թուղթը՝ օֆսետ 80գ/մ²:
Ծավալը՝ 2.0 լրտ. մամուլ:
Տպաքանակը՝ 200:
Գինը պայմանագրային:*

«ԱՐՄԱՅ» հրատարակություն